

یادداشت

دولت بدهکار، دولت طلبکار

مریم خوانساری

عضوهیئت مدیره‌سندیکای شرکت‌های ساختمانی ایران

دولت وقتی بدهکار است، از کمبود منابع می‌گوید؛ وقتی طلبکار است، مهلت تعیین می‌کند. یک شرکت پیمانکاری میان این دو رفتار باید کار کند، حقوق بدهد، تجهیزات خود را حفظ کند و پروژه تحویل دهد؛ هم‌زمان تاخیرهای طولانی در پرداخت مطالباتش را تحمل کند، اما برای پرداخت مالیات همان فعالیت، منابع دیگری بیابد. این نابرابری مدت‌هاست به بخشی از زندگی اقتصادی ما تبدیل شده؛ آن‌قدر تکرار شده که گاهی فراموش می‌کنیم پذیرفتن آن، چه مسئولیت سنگینی را از دوش دولت برداشته و بر عهده بخش خصوصی گذاشته است.

ریشه این وضعیت را باید در شیوه تنظیم بودجه نیز جست‌وجو کرد. اتکای سنتگین به وصول مالیات، پیش از جنگ اخیر هم در بودجه وجود داشت. در قانون بودجه ۱۴۰۴، برای درآمدهای مالیاتی بدون احتساب گمرک، ۱۸۲۰ هزار میلیارد تومان پیش‌بینی شده بود؛ با افزودن ۲۶۴ هزار میلیارد تومان درآمد گمرکی، این رقم در مجموع به ۲۰۸۴ هزار میلیارد تومان می‌رسید. رقم ۱۸۲۰ هزار میلیارد تومان، مجموع مالیات‌های مستقیم و مالیات بر کالاها و خدمات بود. بنابراین، فشار امروز بر مؤدیان را نمی‌توان صرفاً پیامد هزینه‌های تازه جنگ دانست؛ پیش از آن نیز بخش بزرگی از تأمین منابع دولت بر وصول مالیات استوار شده بود.

در پیشنهاد دولت برای بودجه ۱۴۰۵، این جهت‌گیری ادامه یافت. طبق گزارش مرکز پژوهش‌های مجلس، مجموع مالیات‌های مستقیم و مالیات بر کالاها و خدمات در لایحه، ۲۷۳۰ هزار میلیارد تومان پیش‌بینی شد؛ ۵۰ درصد بیشتر از رقم مصوب سال ۱۴۰۴. رشد پیش‌بینی‌شده مالیات اشخاص حقوقی نیز ۴۶ درصد بود. در همان لایحه، اعتبار عمرانی بدون افزایش نسبت به رقم مصوب سال قبل، ۶۰۰ هزار میلیارد تومان در نظر گرفته شد. این ارقام مربوط به پیشنهاد اولیه دولت‌اند، اما جهت‌گیری آن را در زمان تنظیم بودجه به‌روشنی نشان می‌دهند: انتظار وصول مالیات بیشتر، در کنار ثابت نگه‌داشتن مبلغ اسمی اعتبارات عمرانی.

برای صنعت احداث، این دو تصمیم را نمی‌توان جدا از یکدیگر خواند. اعتبار عمرانی، هم بخشی از تقاضا برای فعالیت این صنعت و هم منبع پرداخت تعهدات دستگاه‌های اجرایی است. وقتی هزینه اجرای پروژه افزایش می‌یابد، ثابت‌ماندن رقم اعتبار به معنای ثابت‌ماندن توان اجرای کار نیست؛ بلکه به این معناست که با همان مبلغ، کار کمتری می‌توان انجام داد. در مقابل، برای وصول مالیات بیشتر برنامه‌ریزی می‌شود. این انتظار، باید پشتوانه‌ای در رونق فعالیت، بهبود پرداخت‌ها و افزایش توان مالی مؤدیان داشته باشد. صرف نیاز خزانه، چنین ظرفیتی در اقتصاد ایجاد نمی‌کند.

البته افزایش رقم مالیات در بودجه، به‌تنهایی به معنای افزایش یکسان فشار بر همه شرکت‌ها نیست. بخشی از رشد ارقام، حاصل تورم است. اما همین‌جا مسئله دیگری وجود دارد: بزرگ‌ترشدن رقم قرارداد با درآمد، لزوماً به معنای بهترشدن وضعیت یک شرکت نیست. اگر هزینه مصالح، دستمزد، قطعات و تأمین مالی نیز افزایش یافته باشد، گردش مالی بزرگ‌تر می‌تواند با توان اجرایی ضعیف‌تر همراه شود. قضاوت درباره ظرفیت پرداخت یک بنگاه براساس ارقام اسمی، بدون توجه به این تغییرات، تصویری ناقص از وضعیت آن ارائه می‌دهد.

بودجه‌نویسی نمی‌تواند فقط از نیاز دولت آغاز شود و در همان‌جا پایان بگیرد. باید دید اقتصادی که قرار است این منابع را فراهم کند، چه وضعیتی دارد و بار وصول میان چه کسانی توزیع می‌شود. شرکت‌های دارای دفتر، قرارداد، حساب بانکی و کارکنان بیمه‌شده، در دسترس دستگاه مالیاتی هستند. اگر دسترسی آسان‌تر به چنین بنگاه‌هایی به فشار بیشتر بر آنها منتهی شود، فعالیت شفاف هزینه مضاعف پیدا می‌کند. انتظار ما این است که شفافیت، رسیدگی دقیق‌تر و اطمینان بیشتر به همراه داشته باشد؛ نه اینکه شرکت‌ها هرچه سابقه روشن‌تری دارند، بیشتر در معرض مطالبات مکرر و پیگیری‌های فرساینده قرار بگیرند.

یکی از مشکلات جدی پیمانکاران، مطالبه دوباره مالیات سنواتی است که رسیدگی و تسویه آنها سال‌ها پیش انجام شده است. مالیات قطعی شده، تهاثر صورت گرفته و حتی در بعضی پرونده‌ها، پس از تسویه، بستنکاری نیز باقی مانده است؛ اما اکنون برای همان سال‌ها، گاه پس از بیش از ۱۰ سال، دوباره مالیات و جریمه مطالبه می‌شود. در برابر نامه رسمی دارای شماره، تاریخ و امضا نیز گفته می‌شود سابقه‌ای در سامانه وجود ندارد یا سیستم تغییر کرده است. تغییر سامانه، مسئله داخلی دستگاه مالیاتی است و مسئولیت آن را نمی‌توان به پیمانکار منتقل کرد. وقتی خود این دستگاه تسویه را تأیید کرده، باید پاسخ‌گوی اعتبار سندی باشد که صادر کرده است. در غیر این صورت، فعال اقتصادی به کدام تصمیم نهایی می‌تواند اعتماد کند؟

اینجا مسئله فقط مبلغی نیست که مطالبه می‌شود. یک شرکت چند بار باید گذشته خود را اثبات کند؟ چند بار باید نیروی مالی و مدیریتی‌اش را از کار جاری جدا کند تا سندی را بیابد که یک بار رسیدگی و تأیید شده است؟ پروژه تمام شده، کارگاه جمع شده و افراد جابه‌جا شده‌اند؛ اما پرونده‌ای که باید بسته می‌ماند، دوباره روی میز شرکت قرار می‌گیرد. هزینه این بازگشت را چه کسی می‌پردازد؟ وقت و منابعی که صرف اثبات دوباره یک تسویه قطعی می‌شود، در کدام حساب به رسمیت شناخته خواهد شد؟

برای شرکت‌های قدیمی، این بی‌اطمینانی معنای سنگین‌تری دارد. سال‌های فعالیت باید پشتوانه اعتبار و تجربه بنگاه باشد. اما اگر هر پرونده‌ای از گذشته بتواند دوباره منشأ گرفتاری شود، سابقه طولانی در انباشت ریسک تبدیل می‌شود. شرکتی که ده‌ها پروژه اجرا کرده، نمی‌تواند تا همیشه در انتظار بازگشایی حساب هرکدام از آنها بماند. هر تصمیم مالی جدید بر ترانزنامه‌ای بنا می‌شود که گذشته آن باید روشن باشد. وقتی این گذشته مدام تغییر می‌کند، مدیر شرکت حتی برای برآورد تعهدات موجود خود نیز با ابهام روبه‌رو می‌شود.

در چنین وضعیتی، توصیه به استفاده از بخشودگی و تقسیت، گاهی اصل مسئله را پنهان می‌کند. وقتی بر سر درستی بدهی اختلاف است، پیشنهاد مهلت بیشتر پاسخ درستی نیست. حتی پیشنهاد تسویه از محل مطالبات شرکت نیز این پرسش را برطرف نمی‌کند. طلب پیمانکار از کارفرما، حاصل کاری است که انجام داده و هزینه‌ای است که پرداخته است. وجود این طلب، مجوزی برای نادیده‌گرفتن اعتراض به بدهی مالیاتی نیست. نمی‌شود ابتدا مبلغ مورد اختلاف را از دارایی شرکت برداشت و بعد آن شرکت را برای پس‌گرفتن آن، وارد مسیر تازه‌ای از پیگیری کرد.

بدهی پرداخت‌نشده دولت نیز در این میان، فقط یک عدد در حساب شرکت نیست. پیمانکار پیش‌تر نیروی انسانی به کار گرفته، مصالح خریده و بخشی از تعهدات عمومی دولت را اجرا کرده است. تا زمانی که بهای آن کار پرداخت نشده، منابع شرکت در پروژه‌ای باقی مانده که کارفرما از نتیجه آن استفاده می‌کند یا انتظار تکمیل آن را دارد. اگر شرکت برای جبران این فاصله تسهیلات بگیرد، هزینه تأمین مالی نیز برگردن او می‌افتد. به این ترتیب، تاخیر دولت می‌تواند به بدهی بانکی پیمانکار تبدیل شود، بی‌آنکه مسئولیت ایجاد این هزینه در تصمیم‌های بعدی دیده شود.

یادداشت کامل را درسایت شرق بخوانید

این روزها سیاهه بدهی دولت از بدهی به بانک‌ها و پیمانکاران فراتر رفته است و اخبار متعددی از بدهی به گوش می‌رسد. طولانی شدن سیاهه بدهی‌های دولت در شرایطی است که واردکنندگان می‌گویند تأمین ارز واردات بسیاری از کالاهای اساسی و مواد اولیه با تاخیر طولانی مواجه شده و امسال به گفته سیدعبدفتاح نواب، نماینده ولی فقیه در امور حج و زیارت، حتی تأمین ارز زائران حج با چالش

دست تنگ دولت

سیاهه بدهی‌های دولت سال به سال عریض‌وطول‌تر می‌شود و اگر روزگاری عمده بدهی‌های دولت به بانک‌ها و پیمانکاران خلاصه می‌شد، حالا فهرست طولانی‌ای از بدهکاران دولت مدام رونمایی می‌شود؛ از معلمان، بازنشسته‌ها و کادر درمان تا کشاورزان، فروشندگان اقلام

طولانی‌شدن فهرست بدهکاران دولتی در حالی است که دولت پیش از جنگ با کسری بودجه درخور توجهی روبه‌رو بوده است. مرکز پژوهش‌های مجلس در گزارشی اعلام کرده بود میزان کسری عملیاتی بودجه سال ۱۴۰۵، منفی ۶۱۵ هزار میلیارد تومان و تراز سرمایه‌ای منفی ۳۲۵ هزار میلیارد تومان است. در نتیجه، با توجه به این ارقام می‌توان گفت لایحه با کسری ۹۴۰ هزار میلیارد تومانی روبه‌رو است؛ رقمی که معادل ۱۸ درصد بودجه سال ۱۴۰۵ خواهد بود. بررسی‌ها نشان می‌دهد این رقم در بودجه سال ۱۴۰۴ معادل ۱۱.۴ درصد بوده است.

این برآوردها در حالی انجام شده که هنوز جنگ ۴۰روژه از سر گرفته نشده بود و با وقوع جنگ، دولت اعلام کرد برآوردهای اولیه حاکی از آن است که جنگ خسارتی به بزرگی ۲۷۰ میلیارد دلار به کشور وارد کرده است.

فهرست بدهی‌های دولت، خسارات جنگ و افزایش هزینه‌های نظامی در شرایطی است که صادرات نفت و کالاهای غیرنفتی زیر فشار محاصره دریایی قرار دارد و گزارش‌های کپلر حاکی از آن است که ذخایر نفت روی آب ایران که خارج از خط محاصره دریایی قرار داشت، به‌سرعت رو به کاهش رفته است. از آن سو، محاصره دریایی، بمباران صنایع مادر مانند فولاد و پتروشیمی‌ها و همچنین ناترازی انرژی، صادرات کالاهای ارزآور کشور مانند فولاد و پتروشیمی را کاهش داده است.

مجموع این گرفتاری‌ها سبب شده است هر روز فهرست طلبکاران دولت عریض‌وطول‌تر شود. با این حال، چندی پیش مرکز مدیریت بدهی‌های عمومی و روابط مالی دولت اعلام کرد رقم بدهی‌های دولت تا پایان سال ۱۴۰۴ معادل ۲۰۷ هزار هزار میلیارد تومان است. این نهاد زیرمجموعه وزارت اقتصاد اعلام کرد بدهی‌های محرزشده دولت تا پایان اسفند ۱۴۰۴، معادل دوهزار و ۷۶۰ هزار میلیارد تومان (۲۰۷ هزار همت) و مطالبات قطعی دولت دوهزار و ۵۳۵ هزار میلیارد تومان (۲۰۵ هزار همت) اعلام شده است. بنابراین، مازاد بدهی‌ها به مطالبات (کسر مطالبات از بدهی‌های دولت) ۲۲۵ هزار میلیارد تومان (۲۰۲ همت) است. در این گزارش تأکید شده بود که مجموع بدهی‌های دولت و شرکت‌های دولتی تا پایان خرداد ۱۴۰۵ نسبت به تولید ناخالص داخلی ۱۱.۷ درصد و تا پایان اسفند سال گذشته ۲۲.۲ درصد، بدهی دولت به تولید ناخالص ملی تا پایان بهار امسال ۵.۹ درصد و تا پایان سال گذشته شش درصد و بدهی شرکت‌های دولتی به تولید ناخالص ملی تا پایان خرداد سال جاری ۱۵.۸ درصد و تا پایان اسفند ۱۴۰۴ معادل ۱۶.۲ درصد است و با این حساب بدهی‌های دولت نسبت به تولید ناخالص ملی که از ابتدای ۱۴۰۴ روند صعودی گرفته بود، از ابتدای ۱۴۰۵ بار دیگر شکل نزولی به خود گرفته است.



عکس: احمدعینی/هم‌ايران

گزارش «شرق» از طولانی‌شدن سیاهه بدهکاران دولت که کابینه چهاردهم را زیر فشار مضاعف گذاشته است

دولت در چاله بدهی

کیما نعمت‌اله

مواجه شده است. دست خالی دولت برای پاسخ‌گویی به مخارج کشور در شرایطی است که برآوردهای اولیه حاکی از آن است که جنگ معادل ۲۷۰ میلیارد دلار خسارت به جای گذاشته و علاوه بر این مخارج نظامی کشور را نیز افزایش داده است. اقتصاددانان می‌گویند در این شرایط، دولت راهی جز پیشه‌کردن انضباط مالی و کاهش مخارج ندارد. ضمن اینکه باید با استفاده از فضای دیپلماسی و گفت‌وگو، چالش‌های سیاست خارجی را مرتفع کند.

و دولت باید با انضباط مالی و کاهش هزینه‌های خود، این وضعیت را اداره کند. در همین زمینه سهراب دل‌انگیزان، اقتصاددان، به «شرق» می‌گوید: «در شرایط جنگی، همواره با مشکلات و اختلالاتی مواجه می‌شویم؛ زیرا از یک طرف بخشی از درآمدهای پیش‌بینی‌شده دولت محقق نمی‌شود و از سوی دیگر، هزینه‌های پیش‌بینی‌نشده‌ای به دولت تحمیل می‌شود که فراتر از برآوردهای اولیه است. در کنار این مسائل، برخی هزینه‌های دولت نیز به دلیل چسبندگی بودجه‌ای، به‌سادگی قابل حذف یا کاهش نیستند و با وجود تغییر شرایط، همچنان ادامه پیدا می‌کنند. به همین دلیل، بودجه در دوران جنگ با چالش‌های خاصی روبه‌رو می‌شود و بودجه فعلی کشور نیز از این قاعده مستثنا نیست».

او ادامه می‌دهد: «یکی از مشکلات اصلی در این شرایط، کاهش درآمدهای واقعی دولت است که باعث عدم پرداخت مطالبات می‌شود. درآمدهای مالیاتی نیز حتی اگر از نظر اسمی افزایش پیدا کند، لزوماً به معنای افزایش درآمد واقعی دولت نیست. افزایش نرخ تورم از یک طرف قدرت خرید مردم را کاهش می‌دهد و از سوی دیگر، قدرت خرید منابع مالی دولت را تضعیف می‌کند؛ به این معنا که دولت برای خرید همان میزان کالا و خدماتی که پیش‌تر در بودجه پیش‌بینی کرده بود، ناچار است منابع مالی بیشتری اختصاص دهد. بنابراین، تورم علاوه بر افزایش هزینه‌های دولت، توان مالی آن را برای اجرای برنامه‌های پیش‌بینی‌شده نیز کاهش می‌دهد».

به گفته این اقتصاددان، «از سوی دیگر، کاهش فعالیت‌های اقتصادی می‌تواند امکان تحقق کامل درآمدهای مالیاتی را با مشکل مواجه کند. همان‌طورکه در گزارش‌های منتشرشده در ابتدای سال نیز مطرح شد، اقتصاد ایران با کاهش رشد اقتصادی و حتی رشد منفی مواجه بوده است؛ مسئله‌ای که می‌تواند بر میزان درآمدهای دولت تأثیر بگذارد. در چنین شرایطی، کوچک‌شدن اقتصاد و کاهش فعالیت بنگاه‌های اقتصادی، ظرفیت مالیاتی کشور را تحت تأثیر قرار می‌دهد و وصول درآمدهای پیش‌بینی‌شده را دشوارتر می‌کند. در بخش درآمدهای نفتی نیز دولت نتوانسته است به میزان ساختار بودجه و کاهش سهم مستقیم دولت از درآمدهای نفتی در سال‌های گذشته، سهم دولت از این محل نسبت به گذشته محدودتر شده؛ با این حال، همان میزان درآمد نفتی پیش‌بینی‌شده نیز به‌طور کامل محقق نشده است. در نتیجه، دولت از یکی از منابع مهم تأمین مالی خود نیز کمتر از میزان مورد انتظار درآمد داشته است».

این اقتصاددان تأکید می‌کند که در این شرایط دولت باید با پیشه‌کردن انضباط مالی و کاهش هزینه‌ها کشور را اداره کند. ضمن اینکه با تسهیل مقررات کسب‌وکار و حذف مقررات مزاحم تا جای ممکن بستر را برای فعالیت‌های تولیدی و اشتغال مولد مهیا کند تا میزان آسیب‌ها به اقتصاد کشور را کاهش دهد. در عین حال از فرصت‌های دیپلماسی و گفت‌وگو نیز نهایت استفاده را برای حل چالش‌های سیاست خارجی کشور و تسهیل فضا برای اقتصاد و تجارت ایران برود.

همچنین آن‌گونه که وزارت اقتصاد تشریح کرده، بدهی دولت به بخش خصوصی و تعاونی دوهزار و ۲۰۷ هزار میلیارد تومان، به بانک مرکزی، بانک‌ها و مؤسسات اعتباری ۴۳۹ هزار میلیارد تومان و به مؤسسات عمومی غیردولتی (مثل شهرداری‌ها یا بنیادها) ۱۱۴ هزار میلیارد تومان است. در مقابل، دولت از بانک‌ها ۹۰۸ هزار میلیارد تومان، از مؤسسات عمومی غیردولتی ۵۶۲ هزار میلیارد تومان و از بخش خصوصی و تعاونی هزار و ۶۵ هزار میلیارد تومان طلب دارد.

بدهی شرکت‌های دولتی به بانک مرکزی، بانک‌ها و مؤسسات اعتباری سه‌هزار و ۴۶۷ هزار میلیارد تومان، نهاده‌ها و مؤسسات عمومی غیردولتی هزار و ۳۸۴ هزار میلیارد تومان و بخش خصوصی و تعاونی هزار و ۳۸ هزار میلیارد تومان است.

این در حالی است که مطالبات شرکت‌های دولتی از بخش خصوصی و تعاونی سه‌هزار و ۵۷۰ هزار میلیارد تومان، مؤسسات عمومی غیردولتی ۲۶ هزار میلیارد و بانک‌ها ۱۳ هزار میلیارد تومان است.

نکات پنهان یک گزارش رسمی

این گزارش در حالی منتشر می‌شود که ادعای کاهش بدهی‌های دولت با پرسش‌های متعددی روبه‌رو است. بررسی این گزارش نشان می‌دهد مجموع بدهی‌های گزارش‌شده دولت و شرکت‌های دولتی به هشت‌هزار و ۶۴۹ هزار میلیارد تومان رسیده است؛ یعنی سه‌هزار و ۴۲۲ هزار میلیارد تومان بیشتر از پایان ۱۴۰۳. افزایش ۶۵.۵درصدی در یک سال، پرسش درباره منابع بازپرداخت را جدی‌تر می‌کند. بدهی مستقیم دولت ۴۱.۸ درصد افزایش یافته و شرکت‌های دولتی با رشد ۷۵.۱درصدی بدهی، بخش اصلی جهش را رقم زدند. نزدیک به سه‌چهارم افزایش مجموع بدهی‌ها در سال گذشته سهم همین شرکت‌ها بوده است.

شرکت‌های دولتی در پایان ۱۴۰۴، سه‌هزار و ۴۶۷ هزار میلیارد تومان به بانک‌ها و مؤسسات اعتباری، شامل بانک مرکزی بدهکار بودند. در مقابل، نزدیک به تمام مطالبات‌شان از اشخاص حقوقی خصوصی و تعاونی است. این ترکیب، مسئله بازپرداخت را به وضعیت وصول مطالبات گره می‌زند. بانک در موعد مقرر پول خود را می‌خواهد، اما شرکت بدهکار باید نتواند منابع لازم را فراهم کند. اگر این دو زمان با یکدیگر هماهنگ نباشند، نیاز به تمهید بدهی و تأمین مالی تازه افزایش خواهد داشت.

در چنین وضعیتی پایین‌آمدن نسبت بدهی به تولید ناخالص داخلی به‌تنهایی خبر حل مسئله نیست. نسبت مجموع بدهی‌ها در خرداد امسال به ۲۱.۷ درصد رسیده، اما هنوز از خرداد سال گذشته بالاتر است. در زمستان گذشته نیز مبلغ بدهی شرکت‌ها افزایش یافته، در حالی که نسبت آن به تولید کاهش پیدا کرده است. آنچه باید روشن شود، توان پرداخت تعهدات است: کدام بدهی سررسید دارد، چه منابعی برای پرداخت آن فراهم شده و چه مقدار از مطالبات ثبت‌شده واقعاً وصول خواهد شد.

با تمام این اوصاف، کارشناسان اقتصاد معتقدند تنگنای بدهی برای دولت گرفتار جنگ اتفاق غیرمنتظره‌ای نیست

خبر

کمبود گازوئیل ممکن است تا ۲۰۲۷ ادامه پیدا کند

آژانس بین‌المللی انرژی هشدار داد محدودیت عرضه گازوئیل ممکن است تا بخش درخور توجهی از سال ۲۰۲۷ ادامه پیدا کند. به گزارش مهر، آژانس بین‌المللی انرژی در گزارش ماهانه بازار نفت خود اعلام کرد حاشیه سود پالایش گازوئیل، یعنی اختلاف قیمت این سوخت با نفت خام، در ماه سپتامبر به رکوردی نزدیک به ۹۵ دلار به‌ازای هر بشکه رسیده است. کاهش ظرفیت پالایش در پی حملات مرتبط با جنگ ایران، تولید این سوخت را کاهش داده است. به نوشته رویترز، این آژانس اعلام کرد بازار گازوئیل همچنان با فشار شدیدی روبه‌رو است؛ زیرا اختلالات طولانی‌مدت در عرضه، پیش از تعمیرات پاییزی پالایشگاه‌ها و اوج تقاضای زمستانی، به برداشت از ذخایر بخلاف روند معمول فصلی منجر شده است. آژانس بین‌المللی انرژی انتظار دارد فعالیت پالایشگاه‌های جهان تا پایان سال جاری میلادی بهبود یابد و روند بازسازی ذخایر آغاز شود؛ با این حال، افزایش تولید برای جبران کسری انباشته‌شده در طول سال کافی نخواهد بود. اعضای این آژانس در تلاش برای مهار قیمت‌ها، آزادسازی صد میلیون بشکه نفت و گازوئیل از ذخایر راهبردی را هماهنگ کرده‌اند. این اقدام در شرایطی انجام می‌شود که فشارهای سیاسی و اقتصادی برای کنترل قیمت‌ها افزایش یافته است. گازوئیل به‌طور گسترده در بخش‌های صنعت و کشاورزی و همچنین حمل‌ونقل جاده‌ای کاربرد دارد. آژانس بین‌المللی انرژی اعلام کرد صادرات گازوئیل از خاورمیانه و روسیه در ماه سپتامبر، در مجموع روزانه یک میلیون و ۲۰۰ هزار بشکه کاهش یافته است. بر اساس پیش‌بینی این نهاد، تقاضای جهانی نفت در سال ۲۰۲۶ روزانه حدود یک میلیون و ۶۰۰ هزار بشکه کاهش خواهد یافت که ۲۵ درصد از این افت مربوط به گازوئیل است. این آژانس که به کشورهای صنعتی مشاوره می‌دهد، هشدار داد رکوردشکنی قیمت گازوئیل هم‌اکنون پیامدهای گسترده‌ای برای اقتصاد به همراه داشته است؛ ازجمله افزایش هزینه کالاها و تأثیر منفی بر درآمد واقعی مردم، فعالیت‌های اقتصادی و تورم. در بخش دیگری از این گزارش آمده است عرضه جهانی نفت در سال جاری میلادی روزانه پنج‌میلیون و ۸۰۰ هزار بشکه کاهش می‌یابد، اما در سال ۲۰۲۷ این روند معکوس خواهد شد.

کارمندان شرکت‌های بین‌المللی در عربستان دورکار شدند

سه منبع آگاه به رویترز گفتند مؤسسات مالی جهانی، ازجمله جی‌بی‌مورگان، جی‌پس و دی‌وی‌جی‌بانکه، پس از تشدید نگرانی‌های امنیتی در عربستان توسط یک‌سری حملات از سوی نیروهای مسلح یمن، به کارمندان مستقر خود در عربستان اجازه داده‌اند تا از خانه کار کنند. به گزارش ایسنا، یکی از این منابع توضیح داد که شرکت سرمایه‌گذاری آمریکایی فرانکلین تمپلتون به‌طور موقت دفتر ریاض خود را تعطیل کرده و از همه کارمندان خود خواسته است تا اطلاع ثانوی از خانه کار کنند، بدون اینکه مشخص کند چه زمانی این ترتیبات کاری جدید پایان خواهد یافت. همچنین در اوایل هفته، سیتی‌گروپ که در وال‌استریت فهرست شده است، اعلام کرد به کارمندان خود اجازه می‌دهد از خانه کار کنند. گوزالو لوکتی، مدیر ارشد مالی آن، پس از یک کنفرانس تلفنی در روز سه‌شنبه درباره نتایج به خیزن‌گاران گفت: «ایمنی کارمندان ما و خانواده‌هایشان همیشه اولویت اصلی بوده است».



وزارت امور داخلی

وزارت امور داخلی

وزارت امور داخلی

حیات موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی

آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آیین نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی و اراضی و

ساختمانهای فاقد سند رسمی

برابر رای شماره ۰۲۴۵/۰۷۰۰۳۲۴۰۵۶۰۱۴۰۵مورخ ۰۵/۰۲/۱۴۰۵حیات اول/موضوع قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمانهای فاقد سند رسمی مستقر در واحد ثبتی حوزه ثبت ملک دیلم تصرفات مالکانه بلامعارض متقاضی آقای احمد کریمی فرزند علی حسین بشماره شناسنامه ۲۸۸۴ صادره از در شش‌دانگ یک قطعه زمین مزروعی به مساحت ۲۴۱۱،۷۸ مترمربع پلاک ۱۳۰ فرعی از ۲۸ اصلی مسروز و مجزی شده از پلاک ۳۸ اصلی واقع در روستای گاوزرد خریداری از مالک رسمی آقای گرگملی کریمی محرز گردیده است.لذا به منظور اطلاع عموم مراتب در دو نوبت به فاصله ۱۵ روز آگهی می شود در صورتی که اشخاص نسبت به صدور سند مالکیت متقاضی اعتراضی داشته باشند می توانند از تاریخ انتشار اولین آگهی به مدت دو ماه اعتراض خود را به این اداره تسلیم و پس از اخذ رسید، ظرف مدت یک ماه از تاریخ تسلیم اعتراض، دادخواست خود را به مراجع قضایی تقدیم نمایند.بدیهی است در صورت انقضای مدت مذکور و عدم وصول اعتراض طبق مقررات سند مالکیت صادر خواهد شد.

تاریخ انتشار نوبت اول : ۱۴۰۵/۰۷/۲۵

تاریخ انتشار نوبت دوم : ۱۴۰۵/۰۸/۱۰

یعقوب محمدی

رییس ثبت اسنادواملاک شهرستان دیلم

شاه: ۲۲۹۹۳۱۳

نوبت اول